

Sygn. akt I.Ca 365/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2018r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Aneta Ineza Sztukowska
Sędziowie:	SO Mirosław Krzysztof Derda (spr.) SO Alicja Wiśniewska
Protokolant:	sekr. sądowy Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2018 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa P. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. od wyroku Sądu Rejonowego w Elku z dnia 20 czerwca 2018 r. sygn. akt I C 963/15

I. Zmienia zaskarżony wyrok w pkt. I w ten sposób, że zasądzoną kwotę odszkodowania obniża do kwoty 10 845,28 zł (dziesięć tysięcy osiemset czterdzieści pięć złotych 28/100) i dodaje pkt IV do zaskarżonego wyroku o treści : „Wzajemnie znosi koszty procesu między stronami”.

II. Zasądza od powoda P. S. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 658 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym, w tym kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

SSO Aneta Ineza Sztukowska SSO Mirosław Krzysztof Derda SSO Alicja Wiśniewska

Sygn. akt I Ca 365/18

UZASADNIENIE

Powód P. S. wystąpił z pozwem przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W., w którym domagał się zasądzenia kwoty 19.294,78 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podane zostało, że 13 stycznia 2015 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został samochód należący do powoda. Pozwany ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za sprawcę szkody, jednak

odmówił on wypłacenia odszkodowania, podnosząc, iż analiza uszkodzeń wskazuje, że nie mogły powstać w wyniku wskazanej wyżej kolizji drogowej.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. w odpowiedzi na pozew domagał się oddalenia powództwa oraz zasądzenia zwrotu kosztów postępowania na rzecz pozwanego.

Uzasadniając powyższe stanowisko pełnomocnik pozwanego podkreślił, iż kwestionuje zaistnienie zdarzenia drogowego w okolicznościach wskazanych przez powoda.

Wyrokiem z dnia 20 czerwca 2018 r. Sąd Rejonowy w Elku zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. S. kwotę 14 995,79 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. oraz z ustawowymi odsetkami za późnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a także kwotę 2.000,00 zł z tytułu częściowego zwrotu kosztów postępowania, w pozostałym zakresie powództwo oddalił i nie obciążył żadnej ze stron postępowania brakującymi kosztami sądowymi.

Sąd Rejonowy ustalił, iż 13 stycznia 2015 r. w E. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzony został samochód osobowy V. (...) nr rejestracyjny (...) stanowiący własność powoda P. S.. W wypadku tym uczestniczył jeszcze samochód V. (...) nr rejestracyjny (...), którym kierował A. N.. Samochód V. (...) korzystał z ubezpieczenia obowiązkowej odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z umową zawartą z pozwanym (...) Spółka Akcyjna w W.. Pozwany odmówił przyjęcia odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie komunikacyjne, kwestionując zakres uszkodzeń w samochodzie powoda. Powód zlecił sporządzenie prywatnej ekspertyzy rzeczoznawcy, który oszacował koszt naprawy pojazdu powoda na 19.294,78 zł. Sprawca szkody i świadek zdarzenia złożyli na potrzeby postępowania likwidacyjnego zeznania, z których wynikało, iż kierujący samochodem V. (...) spowodował kolizję, jednak pozwany tego nie zaakceptował.

Przesłuchani świadkowie w niniejszej sprawie A. N. i K. S. potwierdzili, iż do zdarzenia doszło w warunkach określanych przez powoda, a A. N. potwierdził, iż to on ponosi odpowiedzialność za to zdarzenie komunikacyjne. Zeznania te są spójne, konsekwentne i nawzajem się uzupełniają, wobec czego Sąd dał im wiarę.

Sąd Rejonowy stwierdził, iż roszczenie dochodzone pozwem opiera się o art. 415 k.c. w zw. z art. 436 k.c.

Aby wyjaśnić okoliczności zdarzenia komunikacyjnego, Sąd powołał biegłego z zakresu ruchu drogowego i techniki samochodowej. Nie udało się ustalić, gdzie obecnie znajduje się samochód V. (...) stanowiący własność K. B., wobec czego biegły nie mógł dokonać oględzin tego pojazdu i opinię sporządził na podstawie akt sprawy. Zresztą i tak nie wiadomo, czy po tak długim czasie od zdarzenia komunikacyjnego oględziny wniosłyby wiele do sprawy, ponieważ samochód uczestniczy w ruchu komunikacyjnym i podlega zużyciu; nie zawsze też można ustalić, co jest normalnym zużyciem wskutek korzystania z samochodu, a co jest spowodowane nieprawidłową jego eksploatacją. W swojej obszernej opinii biegły sądowy uznał, iż mogło dojść do zdarzenia w okolicznościach wskazywanych przez powoda i świadków, a w wyniku zdarzenia w samochodzie powoda zostały wgniecione i pocięte drzwi przednie i tylne lewe, zgniecione i pocięte błotnik tylny lewy, rozbita szyba drzwi przednich lewych, przełamane listwy ozdobne dolne drzwi przednich i tylnych lewych, zgniecione klamki drzwi przednich i tylnych lewych. Biegły wyliczył koszt naprawy na kwotę 14.995,79 zł. brutto przy uwzględnieniu oryginalnych części zamiennych i na kwotę 10.845,28 zł. przy potrąceniu części nieuszkodzonych, ale ujętych automatycznie przez system (...). Biegły wyjaśnił też szczegółowo, jakie uszkodzenia nie zostały przez niego ujęte w opinii, które wynikały z eksploatacji pojazdu powoda. Samochód powoda stał zaparkowany, a kierujący samochodem V. (...) A. N. wykonując manewr cofania nie zauważył stojącego pojazdu z tyłu i uderzył w lewy bok samochodu V. (...).

W ocenie Sądu Rejonowego należy przyjąć wariant I z opinii biegłego i zasądzić kwotę 14.995,79 zł. Skoro system automatycznie generuje w związku z uszkodzeniami w pojeździe dokonanie napraw, to znaczy, że są one konieczne do całkowitej naprawy pojazdu. Odsetki zasądzono od daty żądanej w pozwie.

Jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania Sąd Rejonowy wskazał art. 100 k.p.c.

W złożonej apelacji pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w Ełku z dnia 20.06.2018 r. w sprawie sygn. akt I C963/15, w części uwzględniającej powództwo co do kwoty 4.150,51 zł, tj. ponad kwotę 10.845,28 zł oraz w części rozstrzygającej o kosztach procesu.

Sądowi I instancji zarzucił:

1) naruszenie przepisu postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez nadużycie zasady swobodnej oceny dowodów przy ocenie dowodu z opinii biegłego sądowego i błędne przyjęcie, że uzasadnione koszty naprawy uszkodzonego pojazdu wynoszą 14.995,79, podczas gdy z opinii biegłego posiadającego wiadomości specjalne z zakresu naprawy pojazdów jednoznacznie wynika, że maksymalny uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi 10.845,28 zł

2) naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 361 § 1 i 2 k.c. przez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że wysokość szkody poniesionej przez poszkodowanego opiewa na kwotę 14.995,79 zł podczas gdy z opinii biegłego wynika, że uzasadnione koszty naprawy pojazdu wynoszą 10.845,28 zł, a więc wysokość szkody poniesionej przez poszkodowanego winna zostać ustalona w kwocie 10.845,28 zł.

Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa również co do kwoty 4.150,51 zł;

2) zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu za I i II instancję w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się uzasadniona.

W świetle art. 233 § 1 k.p.c. sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału zachodzi jedynie wtedy, gdy powstaje dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie, a konkluzją, do jakiej dochodzi sąd na jego podstawie. Jeżeli natomiast sąd z określonego materiału dowodowego wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać. Do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. zasadom logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., sygn. akt IV CK 387/04, LEX nr 177263).

Mając to na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, że dokonana przez Sąd I instancji ocena zgromadzonych w tej sprawie dowodów, w części obejmującej opinię biegłego, była wadliwa i naruszała granice wynikające z art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Rejonowy wadliwie uznał, iż w sytuacji kiedy program komputerowy, którym posługuje się biegły, automatycznie wskazuje określone części do wymiany należy je uwzględniać przy ustalaniu szkody, pomimo tego, iż biegły stwierdził że w konkretnym wypadku części nie mogły ulec uszkodzeniu i powinny być pominięte przy ustalaniu szkody.

Biegły w opinii zasadniczej, jak i uzupełniającej (k. 232 v. i 243 oraz 272 v.), wyraźnie wskazał, że system automatycznie uwzględnił części, które w tym konkretnym wypadku nie zostały uszkodzone. Oznacza to, że odszkodowanie winno być pomniejszone o wartość tych części.

Jakkolwiek obowiązek ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej polega na zapłacie odszkodowania, a więc na spełnieniu świadczenia pieniężnego (art. 822 § 1 KC), to jednak judykatura przyjmuje, że poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy

pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 KC modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 KC bowiem jedynie w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji. Powstanie tego roszczenia, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą od tego, czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar – Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 12 kwietnia 2018 r. II CNP 41/17.

Skoro koszt hipotetycznej restytucji nie może obejmować części które nie uległy zniszczeniu nie było podstaw do uwzględniania ich wartości przy ustalaniu wartości szkody.

Z powyższych względów orzeczenie zmieniono na podstawie przepisu art. 385 kpc.

O kosztach procesu przed Sądem I instancji orzeczono na podstawie przepisu art. 100 kpc, a przed Sądem II instancji w oparciu o przepis art. 98 kpc.

SSO Mirosław Krzysztof Derda SSO Aneta Ineza Sztukowska SSO Alicja Wiśniewska